Narrativa Després d'una llarga trajectòria a l'ombra, Sigrid Nunez rep el National Book Award per una obra sobre l'amistat entre animals i humans

Escriptors i un gos

ADA CASTELLS

Aquesta és la història d'una escriptora i professora d'escriptura creativa que perd el seu amic i conseller literari. Al dol pel company s'hi suma que n'hereta el gos, un gran danès deprimit perquè no entén què ha passat amb el seu amo. A partir d'aquest argument, Sigrid Nunez (Nova York, 1951) ens ofereix tot de reflexions sobre la pèrdua, els records, l'amistat, l'escriptura i la vida urbana.

El conflicte central de la protagonista és que s'enfronta a la prohibició de tenir animals a l'edifici on viu: per ser lleial a l'amic mort, fins i tot ha de perdre la casa? Renunciar a un lloguer assequible a Nova York no és poca cosa. Aquest drama latent no li impedeix de continuar amb el seu dia a dia. Sap que és impossible amagar una bèstia tan grossa com un gran danès, així és que confia en el destí i en la possible comprensió dels propietaris del pis.

L'autora Sigrid Nunez MARION ETTLINGE

A poc a poc, ens anem adonant que la qüestió fonamental de la novel·la és la impossibilitat d'entendre'ns els uns als altres. La protagonista pateix per la passivitat del gos i la impotència de no poder fer res per alliberar-lo de la tristesa. L'exaspera que l'animal sigui incapaç d'explicar-se. Aquesta sensació no està tan lluny del que sent quan a classe els seus joves alumnes d'escriptura són incapaços de seguir les seves indicacions. Cada cop li costa més tenir paciència amb les seves bestieses i per això cada cop se sent més sola. El puritanisme de les noves fornades –fruit de l'era de la correcció política i dels extrems del moviment Me Too– la mantenen en una isolació contant. Ella ja no se sent d'aquest món. I així és com els únics interlocutors acaben sent un gos que amb prou feines s'alça de terra, els escriptors que la professora llegeix i va citant per provar d'entendre el món i sobretot l'amic mort, l'amic enyorat, l'amic que l'entenia, l'amic que acumulava esposes i amants jovenetes i segur que no hauria encaixat en aquest nou món.

Un dels encerts del llibre, per la força de la seva evocació, és que està escrit en segona persona del singular. La narradora s'està dirigint a l'absent i això li permet rememorar vivències compartides així com desgranar una quotidianitat nova que ha d'aprendre a digerir sense l'amic i amb un gran danès heretat.

Un altre punt a favor és que el llibre ofereix una reflexió sobre l'escriptura i la possibilitat o no de transmetre aquest art a partir dels consells dels escriptors. En aquestes pàgines hi trobem les paraules de Rilke, de Vonnegut, de Patterson, de Knausgård i de tants altres –molts– que han ofert material per a la formació de narradors.

Sens dubte, però, el gran esquer de la novel·la, ja des de la portada i el títol, és el gos. Nunez està a punt de fer setanta anys, té set llibres publicats, i no ha estat fins a *L'amic* quan ha fet el salt internacional. Ja havia estat traduïda per un llibre de no-ficció sobre Susan Sontag, però en ficció no figurava com una de les veus destacades del seu país. Aquesta novel·la li va valdre el National Book Award del 2018. Va resultar ser una sorpresa i probablement el premi el deu al personatge del gran danès, l'únic del llibre que té un nom.

La novel·la agradarà sobretot als lectors que es puguin identificar amb els amants dels gossos perquè retrata molt bé la relació amb aquests animals, però, atenció, que els dels gats tampoc se n'estiguin. L'escriptora té la picardia de picar-los l'ullet, ja que la seva protagonista n'havia tingut un i també n'aprecia el caràcter independent, més afí a aquesta narradora que ens explica la seva estranyesa davant del món. |

Sigrid Nunez
L'amic / El amigo
NAVONA/ANAGRAMA. TRADUCCIÓ AL CATALÀ: FERRAN RÀFOLS GESA / AL CASTELLÀ: MERCEDES CEBRIÁN. 208/208 PÀGINES. 16,90 EUROS

Maria Climent MONTSE SAHUQUILLO

Novel·la Maria Climent reconstrueix la història d'una noia que no troba el camí: no pot quedar-se embarassada i li troben una malaltia incapacitant

Fer les paus amb la vida

JULIÀ GUILLAMON

Què se n'ha fet, de Montse Banegas? Va ser l'autora que, amb *Una dona incòmoda* (2008) i *Dobles parelles* (2010), va iniciar un nou relat sobre dones que es busquen la vida en un món d'incerteses, el món d'aquests anys de crisi econòmica, crisi d'idees, de referents, sentimental, sexual. Després van venir els llibres d'èxit de Marta Rojals, Eva Baltasar, Anna Punsoda. Ara s'hi afegeix *Gina* de Maria Climent (Amposta, 1985), llicenciada en Traducció i Interpretació, professora d'escriptura i col·laboradora del digital *Catorze*. És una primera novel·la, que apareix a l'editorial catalana més chic i que, a sobre, surt traduïda en castellà per Alfaguara.

Gina és la descripció d'un caràcter. Una noia que té pressa per fer-se gran però que duu la infantesa lligada als peus. Li costa molt trobar-se i saber què ha de fer. Viu l'època

L'època indefinida del Més Endavant

"Sempre havia pensat que en aquella època indefinida coneguda com Més Endavant m'agradaria tenir un fill", escriu Maria Climent al començament de *Gina*. Té: el Més Endavant ja ha arribat. La protagonista se'n va a viure a una urbanització al Montsià, en una torre de la família. L'atzar la situa en el camí que, després de moltes giragonses, la durà a trobar l'amor i la protecció de la persona que estima, saltant-se les convencions.